

Zvuk morkových kostí

Třetí dopis otci

Zase ten tříděný odpad!

Šla jsem po ránu vyhodit na dvůr zbytky z kastrolu. Popelnice nestály na svém místě, plot kolem nich byl pohozený o kus dál, jako by za trest. U stěny s bioodpadem vrtal muž s pupkem do staré zdi díru. Kusy vlhké omítky se odlupovaly a stěna lákala dojemnou obnažeností. Stála jsem tam s kastrolem, dotýkala se odlupující omítky a křičela na Rakušáka, jestli by mě na chvíli nepustil k popelnici.

Přestal vrtat, poodstoupil a měřil si mě dlouhým podezíravým pohledem.

Když jsem víko kastrolu otevřela, vyvanul z něj omamný puch tří hovězích morkových kostí, rozvařené mrkve a nakysle páchnoucího masa. Kosti bez morků dopadly na dno popelnice s hlasitým plesknutím.

Die Suppe? – zeptal se muž se sbíječkou.

Ja – odpověděla jsem. Die Suppe.

Polívka z morkových kostí...Takovou jsi jedl nedávno i Ty.

Pak chtěl ten Rakušák sbíječku znovu zapnout, ale nešlo mu to, problém s kábelem. Klel. Kruziturken, hergot!

Prosmykla jsem se kolem jeho pupku, nebylo to úplně příjemné a ani jednoduché. Běžela jsem do výtahu, který je pro třináct osob, ne pro deset, jak jsem Ti napsala včera (nepřesnost ukřívám fabulací a přesto po ní toužím. To Ty sis s obrazy pohrával s přesností úředníka).

Vyjela jsem výtahem nahoru do bytu, zabouchla dveře, sundala si kabát, nadechla se a píšu Ti o tříděném odpadu a odlupující se zdi.

Mlha je tady v 8.20 tak hustá, že není vidět ani benediktínský klášter na druhé straně Dunaje..

Dala by se krájet, dala by se jíst.

A co ty, tati – ty nemáš hlad?